

«Κατάστικτος τοις μώλωπι...» (Σπύρος Μπαζίνας, Καθηγητής Νομικής Βιέννη)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 4, 2016

Κύριε διευθυντά

Όπως είναι γνωστό, ως λαός εξ ιδιοσυγκρασίας ρέπουμε προς την **υπερβολή**. Όταν τα πράγματα μας πάνε καλά, υπερβάλλουμε προς τα πάνω και γινόμαστε απρόσεχτοι και αλαζονικοί. Και όταν δεν μας πάνε καλά, υπερβάλλουμε προς τα κάτω και μας πιάνει η απαισιοδοξία. Επειδή αυτή την εποχή τα πράγματα μας πάνε πολύ άσχημα, κινδυνεύει να μας καταβάλει η απελπισία. Επιτρέψτε μου, λοιπόν, να πω δυο λόγια που μπορούν ίσως να εμπνεύσουν κάποια αισιοδοξία και να δείξουν το φως στην άκρη του τούνελ (που δεν θα είναι το τρένο που έρχεται)! Πρόσφατα, είχα την τιμή και τη χαρά να πραγματοποιήσω ως προσκεκλημένος δύο ομιλίες στη Νομική Αθηνών. Όπως είπα στους φοιτητές, φοιτούν σε μία από τις καλύτερες νομικές σχολές στον κόσμο, πράγμα που φαίνεται στη διεθνή αναγνώριση και επιτυχία των αποφοίτων της. Με υπερηφάνεια διαπίστωσα πόσο ενήμεροι είναι οι συνάδελφοι στη Νομική Αθηνών για τις διεθνείς εξελίξεις στον τομέα τους, αλλά και πόσο καλά προετοιμασμένοι είναι οι φοιτητές. Στη θρυλική δε αίθουσα Σαριπόλων, όπου δίδαξαν μεγάλες φυσιογνωμίες της νομικής μας επιστήμης, είδα με χαρά πρόσωπα νεανικά, καθαρά, γεμάτα ενδιαφέρον και ελπίδα. Το συμπέρασμα είναι αβίαστο. Το εχέγγυο του μέλλοντος της χώρας μας είναι τα νιάτα και η παιδεία μας, ο πολιτισμός μας. Λοιπόν, την παιδεία μας, τον πολιτισμό μας, και τα μάτια μας!

Αλλά ποια παιδεία, ποιον πολιτισμό, αυτόν που μυρίζει θάνατο ή αυτόν που μοσχοβολάει ζωή; Καθημερινά, με τον πόνο που έβλεπα γύρω μου στην Αθήνα μου ερχόταν στον νου το Καζαντζάκειο: «Νίκησα; Νικήθηκα; Τούτο μονάχα ξέρω: Είμαι γεμάτος πληγές και στέκομαι όρθιος». Αλλά ο νους μου δεν χώραγε τη συνέχεια αυτής της ρήσης: «Δεν ελπίζω τίποτα, δεν φοβούμαι τίποτα, είμαι λήπτερος». **Πώς μπορεί να είναι κανείς ελεύθερος αν δεν ελπίζει, αν δεν φοβάται τίποτα, όταν υπόκειται στον ζόφο του θανάτου**, εκτός βέβαια αν είναι Θεός ή άψυχο ζώο, και όχι «ζώνον τη προς Θεόν νεύσει θεούμενον»; Την απάντηση τη δίνει η Γ΄ Ωδή από τον Κανόνα του Επιταφίου Θρήνου: «Κατάστικτος τοις μώλωπι και πανσθενουργός». Έτσι είναι ο Έλληνας και ο πολιτισμός του σήμερα: γεμάτος μώλωπες από τα κτυπήματα και, εν τούτοις, πηγή κάθε δύναμης, όπως ο Κύριος και Θεός του. Τίποτα δεν μπορεί να τον καταβάλει, ούτε αυτός ο θάνατος. Ακριβώς γιατί ακουμπάει στον ζωοποιό τάφο που οδηγεί στην ανάσταση. Αυτό τον σταυροαναστάσιμο πολιτισμό οφείλουμε λοιπόν

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

να φυλάξουμε ως κόρην οφθαλμού, για χάρη μας και για χάρη του κόσμου όλου. Το μόνο που πρέπει να κάνουμε είναι να μην αφήσουμε την καρδιά μας να σκληρύνει «εν τω παραπικρασμώ κατά την ημέραν του πειρασμού εν τη ερήμω», αλλά να τη βοηθήσουμε να κάνει το σωστό κλικ, και να πει ως ο πονεμένος πατέρας: «πιστεύω, Κύριε, βοήθει μοι τη απιστία», και ως ο άγιος ληστής: «Μνήσθητί μου, Κύριε, όταν έλθης εν τη Βασιλεία Σου»!

(Πηγή: kathimerini.gr)